

Učitelé mě mají rádi. Řekla jsem, že mě mají RÁDI. Nemilují mě. Ale dneska to bylo jiné.

Víc se na mě usmívali. Víc se mnou vtipkovali. Dokonce i paní Curieová, která ze mě byla nervózní kvůli té sekané, se nerozčílila, když jsem se jí zeptala, jestli by se podle ní divocí psi pustili do evoluce, kdyby věděli, že skončí jako francouzští pudlíci.

Teprve když si mezi nás s Isabellou sedla o polední přestávce Angelina, došlo mi, proč jsou ze mě všichni učitelé tak nadšení.

„Cítíte to?“ zeptala se Angelina a zhluboka se nadechla.

„To kafe?“ prohodila jsem. „Žádný kafe,“ vyhrkla jsem vzápětí, protože jsem si uvědomila, že tohle není vhodný způsob, jak na její otázku odpovědět.

„Vy jste si přinesly k obědu kafe?“ řekla a studovala naše jídlo.

„Nepřinesly,“ ujistila ji Isabella. „Přestaň nás očuchávat. Přestaň všechno očuchávat.“

Kolem se přehnal slečna Bruntfordová. Viděly jsme, jak se její obrovská postava zastavila a otočila zpátky. **Usmívala se.**

„Jak se dneska máte, dámy?“ zeptala se příjemně.

Dvě věci, které nikdy nechceš vidět, jak se zvedají: mrtvé lidi a Isabellino obočí.

Isabella zvedla obočí.

„Hele, Bruntfordová,“ řekla a dala si záležet, aby ji oslovila jen příjmením. „V pondělí si chceme dát k obědu bonbony. Souhlas?“

Vlastně žádný pohyb Isabellina obočí není moc uklidňující.